

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 251 din 16 aprilie 2007

HOTĂRÂREA
din 15 iunie 2006
în Cauza Pâtea împotriva României

(Cererea nr. 5.050/02)

Strasbourg

În Cauza Pâtea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), într-o cameră compusă din: domnii B. M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, E. Myjer, David Thor Bjorgvisson, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după deliberarea din Camera de consiliu din data de 23 mai 2006,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 5.050/02 formulată împotriva României de către un cetățean român, doamna Elisabeta Pâtea (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la 20 octombrie 2001, în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta, care a beneficiat de asistență juridică, este reprezentată de doamna N. Popescu, avocat în Baroul București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul sau, doamna B. Ramașcanu.

3. Raclamanta se plânge, în temeiul art. 6 din Convenție, de neexecutarea de către administrație a unei hotărâri judecătorești definitive care dispunea înscrierea în registrul agricol a dreptului sau de proprietate asupra unui imobil și radierea dreptului de proprietate al lui P.C.

4. Cererea a fost atribuită Secției a II-a a Curții (art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera căreia i s-a încredințat examinarea cauzei a fost constituită conform art. 26 alin. 1 din Regulament.

5. La 1 noiembrie 2004, Curtea și-a modificat compunerea secțiilor (art. 25 alin. 1 din Convenție). Prezenta cerere a fost atribuită Secției a III-a astfel remaniată (art. 52 alin. 1).

6. Prin Decizia din 1 septembrie 2005, Curtea a declarat cererea parțial admisibilă.

7. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise privind fondul cauzei (art. 59 alin. 1).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamanta s-a născut în 1962 și locuiește la Bârlad.

9. În 1982 reclamanta a cumpărat un imobil situat în Grivița, prin contract sub semnătura privată. De la această dată a început să plătească taxele fiscale aferente, dar nu a intrat în posesia imobilului, care era stăpânit de cumnatul sau, P.C.

10. La 24 ianuarie 1990, P.V., mandatat de către P.C., a cumpărat pentru P.C. și în numele acestuia același imobil, printr-un contract de vânzare-cumpărare autentic, și a înscris dreptul de proprietate aparținând lui P.C. în registrul agricol.

11. Printr-o hotărâre din 31 martie 1998 Judecătoria Bârlad a dat câștig de cauza reclamantei și a validat contractul din 1982. Aceasta sentință a fost confirmată prin Hotărârea definitivă din 16 iulie 1999 a Curții de Apel Iași. Această hotărâre, investită cu formulă executorie la data de 29 noiembrie 1999, a înlocuit contractul de vânzare-cumpărare notarial.

12. Prin Hotărârea definitivă din 15 noiembrie 2000, Curtea de Apel Iași a admis acțiunea în anularea contractului de vânzare formulată de reclamanta împotriva lui P.C. și P.V., întemeindu-se pe Hotărârea din 31 martie 1998 prin care s-a constatat dreptul sau de proprietate asupra imobilului.

1. Demersurile întreprinse de reclamanta în vederea înscrierii dreptului sau de proprietate în registrul agricol anterior datei de 29 noiembrie 1999

13. La 16 februarie și 20 martie 1998, precum și la 18 noiembrie 1999 reclamanta a solicitat Consiliului Local Grivița înscrierea în registrul agricol a dreptului sau de proprietate asupra imobilului și anularea, pe cale de consecință, a înscrierii în favoarea lui P.C., pe motiv că încă de la cumpărare, în 1982, s-a comportat ca un adevărat proprietar, achitând toate taxele fiscale cu privire la imobil, deși nu a intrat încă în posesie.

14. Primăria din Grivița (*primăria*) i-a respins toate cererile, pe motiv că nu a dovedit anularea de către o instanță judecătorească a contractului de vânzare către P.C.

15. Prin Hotărârea din 28 septembrie 1998, Tribunalul Vaslui a respins o primă acțiune în contencios administrativ formulată de reclamanta pentru a obliga primăria să-i înscrie dreptul de proprietate în registrul agricol și pentru a anula înscrierea dreptului lui P.C. asupra aceluiași imobil, cu motivarea că nu a făcut dovada dreptului de proprietate asupra imobilului.

2. Demersurile întreprinse de reclamanta în vederea înscrierii dreptului sau de proprietate în registrul agricol după 29 noiembrie 1999

16. Prin Hotărârea din 19 decembrie 2000, Tribunalul Vaslui a admis cererea reclamantei și a obligat primăria să înscrie dreptul sau de proprietate în registrul agricol, precum și să anuleze înscrierea pe numele lui P.C. A reținut ca reclamanta a făcut dovada dreptului sau de proprietate prin Hotărârea definitivă din 31 martie 1998, precum și prin Hotărârea definitivă din 15 noiembrie 2000 prin care s-a anulat contractul de vânzare-cumpărare al lui P.C. Tribunalul a respins ca neîntemeiată cererea reclamantei cu privire la despăgubiri.

17. Această hotărâre a devenit definitivă după recursul părților, ca urmare a Hotărârii Curții de Apel Iași din 2 aprilie 2001.

18. La 28 iunie 2001 reclamanta a trimis o nouă cerere primăriei, solicitând înscrierea dreptului sau de proprietate asupra imobilului, astfel cum s-a dispus prin Hotărârea din 19 decembrie 2000.

19. Neprimind răspuns, la 18 aprilie 2002 reclamanta a adresat primăriei o nouă cerere. La 27 mai 2002, primăria a informat reclamanta cu privire la înscrierea dreptului sau de proprietate în registrul agricol. Totuși, a semnalat ca P.C. a rămas în continuare înscris în registrul agricol, în calitate de persoana care locuiește efectiv în imobil, și ca reclamanta trebuia să solicite evacuarea acestuia pentru a putea cere radierea lui.

20. Printr-o scrisoare din 19 martie 2003 reclamanta a informat Curtea ca Hotărârea din 19 decembrie 2000 a rămas neexecutată parțial în ceea ce privește radierea numelui lui P.C. din registrul agricol.

3. Alte demersuri întreprinse de reclamanta pentru a pune în executare Hotărârea din 19 decembrie 2000

21. Prin Hotărârea din 22 august 2003, Tribunalul Vaslui a admis acțiunea reclamantei împotriva primarului și a Consiliului Local Grivița, obligându-i pe aceștia să elibereze reclamantei o copie de pe registrul agricol privind înscrierea dreptului sau de proprietate astfel cum s-a dispus prin Hotărârea din 19 decembrie 2000. Această hotărâre a fost confirmată, în recursul reclamantei, printr-o hotărâre definitivă a Curții de Apel Iași din 10 noiembrie 2003.

22. Prin Hotărârea din 4 mai 2004, Tribunalul Vaslui a admis acțiunea reclamantei împotriva primarului și a Consiliului Local Grivița, obligându-i pe aceștia să pună în executare Hotărârea definitivă din 22 august 2003, și a obligat autoritățile locale la plata unei amenzi pentru întârzierea executării, precum și la acordarea de despăgubiri reclamantei.

Această hotărâre a fost confirmată, în recursul reclamantei, printr-o hotărâre definitivă a Curții de Apel Iași din 13 septembrie 2004.

23. La 7 februarie 2005 reclamanta a adresat o notificare Primăriei Grivița în vederea executării Hotărârii din 4 mai 2004 a Tribunalului Vaslui, confirmată de Hotărârea Curții de Apel Iași din 13 septembrie 2004.

24. Printr-o încheiere din 16 noiembrie 2005, pronunțată în camera de consiliu, Judecătoria Bârlad, sesizată de reclamanta cu o cerere privind urmărirea conturilor debitoare, a respins cererea, cu motivarea ca reclamanta ar fi trebuit să sesizeze un executor judecătoresc, iar nu să sesizeze instanța.

4. Acțiunea în revendicare a reclamantei împotriva lui P.C.

25. Prin Hotărârea din 23 octombrie 2003 Judecătoria Bârlad a admis acțiunea în revendicare imobiliară formulată de reclamanta împotriva lui P.C. și P.V. Apelul lui P.C. a fost respins printr-o hotărâre din 25 februarie 2004. Din actele dosarului reiese că aceasta acțiune se află încă pe rolul instanțelor naționale.

II. Dreptul intern aplicabil

1. Ordonanța Guvernului nr. 1 din 13 martie 1992 privind registrul agricol.

Articolul 1

„În scopul asigurării unei evidențe unitare cu privire la starea terenurilor [...], dezvoltarea agriculturii gospodăriilor populației și buna utilizare a resurselor locale, consiliile locale comunale, orașenești, municipale și ale sectoarelor municipiului București vor organiza întocmirea și ținerea la zi a registrului agricol [...].”

Articolul 2

„Registrul agricol constituie documentul oficial de evidență primară unitară, în care se înscriu date cu privire la gospodăriile populației, și anume:

a)capul gospodăriei și membrii acesteia;

b)terenurile pe care le dețin, indiferent de titlu, pe categorii de folosință, suprafețele cultivate cu principalele culturi și numărul de pomi pe specii;

c)efectivele de animale, pe specii și categorii, existente la începutul anului; evoluția anuală a efectivelor de bovine, porcine, ovine și caprine;

d)clădirile de locuit și celelalte construcții gospodărești;

e)mijloacele de transport cu tracțiune animală și mecanică;

f)tractoarele și mașinile agricole. Formularul registrului agricol este cel prevăzut în anexa, care face parte integrantă din prezenta ordonanță.”

2. Ordinul nr. 95.136-712-10/806 al ministrului agriculturii din 21 martie 2001 privind adoptarea Normelor tehnice necesare pentru completarea Registrului agricol pentru perioada 2001-2005.

Acest ordin cuprinde normele pe care autoritățile locale trebuie să le urmeze pentru întocmirea registrului agricol pentru fiecare localitate.

Registrul agricol constituie documentul oficial de evidență în care sunt înscrise informațiile privind terenurile pe categorii de folosință, precum și gospodăriile care aparțin persoanelor, în ceea ce privește structura și evoluția efectivelor de animale.

De altfel, registrul agricol constituie o bază de date pentru îndeplinirea la nivel local a politicilor administrației publice centrale. Termenul „gospodărie” sau „familie” semnifică grupul format din două sau mai multe persoane care locuiesc împreună și care își organizează împreună activitatea, participând la veniturile și cheltuielile gospodăriei.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din Convenție

26. Reclamanta arată ca neexecutarea de către primărie a Hotărârii Curții de Apel Iași din 2 aprilie 2001, care a dispus înscrierea în registrul agricol a dreptului sau de proprietate asupra imobilului și radierea dreptului lui P.C. asupra aceluiași imobil, a încălcat dreptul sau de acces în instanța, prevăzut de art. 6 alin. 1 din Convenție, care este redactat astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] de către o instanță [...] care va decide [...] asupra contestațiilor sale privind drepturi și obligații cu caracter civil [...]”

27. Guvernul reamintește jurisprudența Curții, potrivit căreia executarea unei hotărâri trebuie să fie considerată ca făcând parte din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegerea de hotărâri și decizii 1997-II, p. 510-511, paragraful 4). Totuși, apreciază ca în speță autoritățile competente au executat Hotărârea din 2 aprilie 2001 la 27 mai 2002, adică la o lună după înregistrarea cererii pe care reclamanta le-a adresat-o la 18 aprilie 2002. De la acea dată, nicio întârziere în executarea hotărârii nu le este imputabilă.

28. Reclamanta contestă teza Guvernului. Ea considera ca, în măsura în care Hotărârea din 2 aprilie 2001 nu a fost executată conform dispozitivului sau, în sensul că numele lui P.C. nu a fost radiat din registrul agricol, nu se poate considera ca a fost executată. Reclamanta apreciază ca primăria a întârziat cu rea-credință executarea hotărârii.

29. În observațiile complementare (ulterioare datei de 1 septembrie 2005, data la care camera a declarat cererea admisibilă) reclamanta a informat Curtea ca, în ciuda demersurilor întreprinse pentru a obține executarea Hotărârii din 19 decembrie 2000, autoritățile administrative competente au rămas în pasivitate și nu au executat hotărârea amintită, conform dispozitivului. Mai precis, a subliniat ca autoritățile refuză să radieze numele lui P.C.

din registru, deși Hotărârea din 19 decembrie 2000 a recunoscut expres lipsa calității acestuia de a figura în registrul agricol.

30. De altfel, reclamanta arată că, potrivit legislației naționale și practicii administrative, conform căreia pentru înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate este necesară prezentarea unei copii de pe registrele agricole, se află în imposibilitatea de a face aceasta înscriere și de a determina opozabilitatea față de terți a dreptului de proprietate.

31. Curtea amintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, executarea unei sentințe sau hotărâri a unei instanțe de judecată trebuie privită ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție. Dreptul de acces la instanța ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul uneia dintre părți (*Immobiliare Saffi împotriva Italiei*, nr. 22.774/93, paragraful 63, CEDH 1999-V).

32. În prezenta cauză, reclamanta a obținut o hotărâre definitivă în 2 aprilie 2001 dispunând ca Primăria Grivița să-i înscrie dreptul de proprietate în registrul agricol și să radieze de pe rol numele lui P.C. Or, aceasta hotărâre nu a fost nici executată integral, nici anulată sau modificată ca urmare a exercitării unei căi de atac prevăzute de legea internă.

33. Curtea admite, ca și Guvernul, că dreptul de acces la un tribunal nu poate obliga statul să execute fiecare hotărâre civilă, oricare ar fi consecințele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50.342/99, paragraful 39, 27 mai 2003). Totuși, apreciază că, dacă administrația refuză, omite sau întârzie să execute, garanțiile prevăzute de art. 6, de care a beneficiat justițiabilul în timpul fazei de judecată, ar fi lipsite de efecte (*Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 41). În speță, primăria avea obligația de a respecta Hotărârea din 2 aprilie 2001, și anume de a înscrie dreptul de proprietate al reclamantei în registrul agricol și de a radia numele lui P.C.

34. Curtea constată că Hotărârea din 2 aprilie 2001 a fost executată parțial, numai în ceea ce privește înscrierea numelui reclamantei în registrul agricol. În ceea ce privește radierea numelui lui P.C. din registrul agricol, hotărârea menționată nu a fost executată de primărie pe motiv ca acesta folosește imobilul și, potrivit dispozițiilor legale, registrul agricol presupune întocmirea unei situații de evidență a tuturor celor care folosesc imobilele, și nu numai a proprietarilor.

35. Totodată, Curtea arată că, deși potrivit dispozițiilor naționale rolul registrului agricol este acela de a ține evidența populației, jurisdicțiile naționale sesizate cu acțiunea reclamantei privind radierea numelui lui P.C. din registrul agricol au stabilit, bazându-se pe probele prezentate de părți, ca P.C. nu avea dreptul de a figura în registrul agricol și au obligat primăria să-i radieze numele din acesta. Astfel, Curtea apreciază că primează hotărârea definitivă a jurisdicțiilor naționale și că autoritățile administrative sunt ținute să se conformeze în totalitate Hotărârii din 2 aprilie 2001. De altfel, considera că nici autoritățile administrative și nici P.C. nu au înțeles să invoce aceste dispoziții legale într-o cale extraordinară de atac.

36. În plus, Curtea considera că simpla notificare trimisă de primărie reclamantei pentru a o informa despre refuzul sau de a executa integral Hotărârea din 2 aprilie 2001, invocând elemente de fapt pe care se pronunțaseră deja autoritățile judecătorești, nu poate reprezenta o „imposibilitate obiectivă” care să o exonereze de obligația prevăzută de aceasta hotărâre.

37. Aceste elemente sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze, având în vedere circumstanțele concrete ale speței, ca statul, prin intermediul autorităților sale specializate, nu a depus toate diligențele pentru a proceda la executarea integrală a hotărârii judecătorești favorabile reclamantei.

38. În consecință, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

39. În termenii art. 41 din Convenție,

În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

40. Reclamanta a solicitat suma de 98.723 de euro cu titlu de prejudiciu material direct, susținând ca, urmare a neexecutării de către autoritățile competente a Hotărârii din 2 aprilie 2001, nu și-a putut exercita dreptul de proprietate asupra imobilului în cauză și ca valoarea acestuia s-a diminuat. A solicitat, de asemenea, 3.650 de euro cu titlu de dobânzi și 500.000 de euro cu titlu de „sanctiuni indirecte”.

41. Reclamanta a mai solicitat 25.000 de euro cu titlu de prejudiciu moral, invocând frustrarea provocată de imposibilitatea de a obține executarea hotărârii, ceea ce a pus sub semnul întrebării față de terți calitatea sa de proprietar al imobilului în cauză.

42. Guvernul considera ca despăgubirile solicitate de reclamanta cu titlu de prejudiciu material direct nu au legătură cu pretinsa încălcare a Convenției. În aceasta privință, el arată ca înscrierea dreptului de proprietate al reclamantei în registrul agricol nu are nicio consecință asupra dreptului de proprietate asupra imobilului în cauză și menționează că nicio dispoziție legală sau practică administrativă nu condiționează înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară de înscrierea dreptului în registrul agricol.

43. În ceea ce privește cererea de acordare a dobânzilor, Guvernul subliniază că acestea au fost dispuse în cadrul unei alte proceduri, care s-a finalizat cu Hotărârea din 2 aprilie 2001, și ca, în orice caz, reclamanta nu a urmat procedura internă pentru a solicita plata acestora. Relativ la suma de 500.000 de euro cerută de reclamanta cu titlu de „sanctiuni indirecte”, Guvernul amintește că această categorie nu a fost prevăzută de art. 41 din Convenție și că este și excesivă.

44. Guvernul consideră că suma cerută cu titlu de prejudiciu moral este, de asemenea, excesivă. Potrivit acestuia, despăgubirea privind prejudiciul moral suferit trebuie să fie determinată ținându-se cont de încălcarea Convenției stabilită de Curte, precum și de jurisprudența acesteia în materia neexecutării unei hotărâri judecătorești (*Burdov împotriva Rusiei*, nr. 59.498/00, paragraful 47, CEDO 2002-III).

45. Curtea reamintește că, în speță, singurul fundament pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în faptul că reclamanta nu a beneficiat de dreptul sau de acces la instanța ca urmare a încălcării art. 6 din Convenție. Totuși, trebuie ținut cont și de faptul că este vorba de o neexecutare parțială a Hotărârii din 19 decembrie 2000.

46. Curtea reamintește, de asemenea, jurisprudența sa constantă, potrivit căreia, în caz de încălcare a art. 6 din Convenție, reclamanta trebuie repusă, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi găsit dacă nu ar fi fost eludată aceasta dispoziție (*Piersack împotriva Belgiei*, Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A, p. 16, paragraful 12). O hotărâre care constată o încălcare a unui drept incumbă statului pârât nu numai obligația juridică de a plăti reclamantului sumele de bani acordate cu titlu de satisfacție echitabilă, dar și de a alege, sub controlul Comitetului de Miniștri, măsurile generale sau/și, după caz, individuale pe care să le adopte în ordinea juridică internă pentru a pune capăt nerespectării drepturilor constatate de Curte și a înlătura, pe cât posibil, consecințele, astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară (*Ilașcu și alții împotriva Moldovei și Rusiei*, nr. 48.787/99, paragraful 487, CEDO 2004-VII).

47. În plus, Curtea apreciază că reclamanta a suferit un prejudiciu moral mai ales că urmare a frustrării provocate de imposibilitatea de a obține executarea hotărârilor pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu poate fi compensat în totalitate prin simpla constatare a încălcării Convenției.

48. În aceste circumstanțe, având în vedere ansamblul elementelor cauzei și hotărând în echitate, potrivit art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantei 1.000 de euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

49. Reclamanta solicită suma de 22.000 de euro cu titlu de cheltuieli de judecată, din care 350 de euro reprezintă cheltuieli ocazionate de procedura în fața Curții.

50. Guvernul consideră că aceste cheltuieli nu pot fi acordate decât dacă sunt reale, rezonabile și au legătură cu nerespectarea dreptului constatat (*Cvijetic împotriva Croației*, nr. 71.549/01, 26 februarie 2004, paragraful 63, și *Jasiuniene împotriva Lituaniei*, nr. 41.510/98, 6 martie 2003, paragraful 55). În plus, arată că anumite cheltuieli solicitate au fost angajate de reclamanta în proceduri interne care nu au legătură cu procedura finalizată prin Hotărârea din 2 aprilie 2001 și că, oricum, suma solicitată cu acest titlu este excesivă.

51. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate solicita rambursarea cheltuielilor de judecată decât dacă sunt reale, necesare și sunt rezonabile în quantum. Curtea reține că reclamanta a beneficiat de asistență juridică și ca suma de 569 de euro a fost achitată

cu acest titlu avocatului ei. În plus, având în vedere elementele cauzei și criteriile menționate mai sus, Curtea apreciază că fiind rezonabilă suma de 100 de euro cu titlu de cheltuieli de judecată pentru procedura urmată în dreptul intern și o acordă reclamantei.

C. Dobânzi

52. Curtea consideră potrivit să stabilească nivelul dobânzii la nivelul dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorate cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
În unanimitate,

CURTEA

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție;

2. hotărăște:

a)ca statul pârât, în 3 luni de la data la care hotărârea a rămas definitivă, conform art. 44 alin. 2 din Convenție, trebuie să garanteze, prin măsuri adecvate, executarea integrală a Hotărârii din 2 aprilie 2001 a Curții de Apel Iași și trebuie, în plus, să plătească reclamantei 1.000 de euro pentru prejudiciu moral și 100 de euro pentru cheltuieli de judecată, precum și orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

b)ca începând de la expirarea acestui termen și până la efectuarea plății aceste sume să fie majorate cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene aplicabile în această perioadă, majorate cu 3 puncte procentuale;

3. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 15 iunie 2006, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

președinte

Vincent Berger,

grefer